

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 28 kwietnia 2022 r.

DIH-3.707.3.2022.MB

DECYZJA DIH-III/64/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.) oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po rozpatrzeniu odwołania z dnia 17 grudnia 2021 r., złożonego przez Przedsiębiorstwo Wielobranżowe POKPOL Sp. z o.o. z siedzibą w Jastrowiu od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 15 listopada 2021 r. (D/PI.NR.8361.70.2020), w której odmówił ww. przedsiębiorcy umorzenia w całości lub części administracyjnej kary pieniężnej w wysokości 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych) nałożonej decyzją z dnia 7 stycznia 2021 r., **utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W dniach 11-13 sierpnia 2020 r. inspektorzy reprezentujący Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu (zwanego dalej: „Wielkopolskim WIIH” bądź „organem pierwszej instancji”), przeprowadzili kontrolę w sklepie mieszczącym się ..., należącym do ..., (zwanego dalej „stroną” lub „kontrolowanym”).

W toku kontroli stwierdzono, że kontrolowany przedsiębiorca, będąc dystrybutorem sprzętu elektrycznego, nie spełnił wymagań art. 37 ust. 4 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893 z późn.zm.) zwanej dalej: „ustawą o zużytym sprzęcie”), gdyż nie uwidoczniał w punkcie sprzedaży w miejscu widocznym informacji, w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w zakresie o których mowa w art. 37 ust. 1-3 ww. ustawy dotyczącej:

- nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany (ust. 1);
- nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany (ust. 2);

- nieodpłatnego przyjęcia w jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, przez dystrybutora prowadzącego jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 18 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych (ust. 3);

jak również nie przekazał tych informacji na stronie internetowej. Ponadto kontrolowany umieścił na terenie sklepu niepełną informację o punktach zbierania zużytego sprzętu, ograniczając się do komunikatu o jednym punkcie, a na stronie internetowej nie przekazywał informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, naruszając obowiązki art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Pismem z 6 listopada 2020 r. Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym oraz art. 91 pkt 26 lit c ww. ustawy.

W dniu 7 stycznia 2021 r. Wielkopolski WIIH, na podstawie art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję (nr akt: D/PI.NR.8361.70.2020), na mocy której stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 6.000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych).

W dniu 25 lutego 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK” bądź „organem drugiej instancji”) otrzymał za pośrednictwem Wielkopolskiego WIIH odwołanie od ww. decyzji. Strona w odwołaniu zwróciła się z wnioskiem o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej.

Pismem z 19 marca 2021 r. Prezes UOKiK poinformował ... , o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji Wielkopolskiego WIIH w Poznaniu z 7 stycznia 2021 r. oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Decyzją z dnia 14 maja 2021 r. nr DIH-III/34/2021 (DIH-3.707.14.2021.JS) Prezes UOKiK utrzymał w mocy decyzję Wielkopolskiego WIIH.

Na decyzję tę strona wniosła w dniu 29 lipca 2021 r. skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2022 r. WSA oddalił powyższą skargę.

... zwróciło się do Wielkopolskiego WIIH wnioskiem z 2 sierpnia 2021 r. o umorzenie kary pieniężnej w całości lub w części zarówno na ze względu na ważny interes publiczny, tj. likwidację miejsc pracy, likwidację miejsc nauki zawodu dla uczniów, jak również ważny interes strony w postaci podtrzymania prowadzonej działalności gospodarczej.

Wielkopolski WIIH pismem z dnia 12 sierpnia 2021 r. wezwał stronę do uzupełnienia wniosku z dnia 2 sierpnia 2021 r. i określenie w sposób jednoznaczny czy ulga, o której udzielenie wnosi strona, stanowi pomoc publiczną czy też nie.

W odpowiedzi strona nadesłała pismo z 13 września 2021 r., w którym podtrzymała swój wniosek z dnia 2 sierpnia 2021 r. w całości wraz ze wszystkimi twierdzeniami i oświadczeniami w nim zawartymi oraz poinformowała, że wniosek dotyczy ulgi niestanowiącej pomocy publicznej. Jako dowód swoich twierdzeń o słabej kondycji finansowej firmy podniesionych w ww. wniosku strona przedstawiła następujące dokumenty:

- zaświadczenie z banku o stanie rachunku bankowego w przededniu złożenia uzupełnienia wniosku,
- wyciąg z karty kredytowej wskazującej zadłużenie
- kopię decyzji o umorzeniu częściowym subwencji i kwocie pozostałej do spłaty
- decyzję Naczelnika Urzędu Skarbowego w Złotowie o prolongacie należności skarbowych - na dowód trudności w realizacji płatności o tym charakterze w roku 2021
- umowa z ZUS o rozłożeniu na raty zaległych należności powstałych w roku 2021
- deklaracje ZUS za trzy miesiące wskazujące na wysokość składek oraz wysokość wynagrodzeń pracowników (bardzo niskie wynagrodzenia ze względu na kondycję finansową)
- oświadczenie o otrzymanej pomocy de minimis wraz z ostatnim formularzem informacji przy ubieganiu się o pomoc de minimis – na dowód, że pomoc nie przekroczy wartości brzegowych pomocy publicznej również w ujęciu sumarycznym.

W oparciu o nadesłane materiały Wielkopolski WIIH decyzją z dnia 15 listopada 2021 r. odmówił ... umorzenia w całości lub części administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych), wymierzonej stronie decyzją z dnia 7 stycznia 2021 r.

Pismem z dnia 17 grudnia 2021 r. strona złożyła odwołanie od ww. decyzji do Prezesa UOKiK. W odwołaniu tym strona oświadczyła, że podtrzymuje wszystkie twierdzenia zawarte w piśmie z dnia 5 stycznia 2021 r. w związku z nałożeniem kary pieniężnej, odwołaniu do Prezesa UOKiK z dnia 11 lutego 2021 r. oraz w piśmie z 5 sierpnia 2021 r. o umorzenie nałożonej kary. Strona poinformowała, że nie zgadza się z uzasadnieniem decyzji Wielkopolskiego WIIH z dnia 15 listopada 2021 r.

Prezes UOKiK pismem z 5 stycznia 2022 r. zawiadomił stronę o toczącym się postępowaniu w sprawie odwołania od decyzji Wielkopolskiego WIIH z dnia 15 listopada 2021 r. oraz pouczył stronę o prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz możliwości prawa wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów.

Pismem z dnia 2 marca 2022 r. Prezes UOKiK w celu dokonania oceny, czy zasadne jest całkowite umorzenie kwoty do zapłaty, wezwał stronę do przekazania następujących informacji:

- aktualnego bilansu, jeżeli przedsiębiorca dokument ten posiada (rozumianego jako syntetyczny wykaz składników majątku – aktywów – oraz źródeł ich pochodzenia – pasywów),
- wyciągów ze wszystkich rachunków bankowych przedsiębiorcy, pokazujących aktualne salda na tych rachunkach – w przekazanych przez stronę dokumentach brak jest informacji, czy podane salda rachunków bankowych dotyczą wszystkich rachunków bankowych przedsiębiorcy. Ponadto, zaświadczenie o stanie sald datowane jest na 13 września 2021, należy więc uznać je za nieaktualne,
- informacji o tym, które z powyższych rachunków bankowych nie mogą zostać wykorzystane do zapłaty kary ze względu na ograniczenia wynikające z umowy kredytu,
- informacji na temat innych ewentualnych ograniczeń w dysponowaniu środkami na powyższych rachunkach,
- informacji o tym, jaka wielkość środków pieniężnych zostanie w perspektywie najbliższego miesiąca wydana na bieżącą działalność firmy oraz na spłatę zobowiązań finansowych (mogą to być dane szacunkowe).

W odpowiedzi pismem z 28 marca 2022 r. ... przekazało wyciąg bilansu złożonego sprawozdania finansowego za rok 2020, zaświadczenie o saldach rachunków rozliczeniowych firmy oraz potwierdzenie wykonania przelewu do ZUS.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Ustawa o użytych spręćie wskazuje w art. 93 i art. 94, że wymierzone na gruncie tej ustawy administracyjne kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa (tu: są wpłacane na rachunek bankowy Wielkopolskiego WIIH), jak również, że w sprawach dotyczących kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ordynacji podatkowej, z tym że

uprawnienia organów podatkowych przysługują m.in. wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej.

Zgodnie z art. 2 § 2 i 3 Ordynacji podatkowej, jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat i niepodatkowych należności budżetu państwa, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż wymienione w § 1 pkt 1 organy i organom, o których mowa w § 2, przysługują uprawnienia organów podatkowych.

Pod pojęciem podatków, w myśl art. 3 pkt 3 lit. c Ordynacji podatkowej, rozumie się także niepodatkowe należności budżetowe. To ostatnie pojęcie jest rozumiane jako niebędące podatkami i opłatami należności stanowiące dochód budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego, wynikające ze stosunków publicznoprawnych (art. 3 pkt 8).

Podatek niezapłacony w terminie płatności, w myśl art. 51 § 1 Ordynacji podatkowej, staje się zaległością podatkową.

Przepisy regulujące ulgi w spłacie zobowiązań podatkowych zawarte są w rozdziale 7a działu III Ordynacji podatkowej, który znajdzie zastosowanie w przedmiotowej sprawie, stosownie do art. 94 ustawy o zużytym sprzęcie.

W myśl art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, organ podatkowy na wniosek podatnika, z zastrzeżeniem art. 67b, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem podatnika lub interesem publicznym może: odroczyć termin płatności podatku lub rozłożyć zapłatę podatku na raty (pkt 1); odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę (pkt 2); umorzyć w całości lub w części zaległości podatkowe, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną (pkt 3).

Z powyższego wynika, że przyznanie ulgi w spłacie zobowiązań publicznoprawnych – w niniejszej sprawie: kary pieniężnej stanowiącej niepodatkową należność budżetu państwa – w świetle art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej – może nastąpić, jeżeli przemawia za tym ważny interes strony lub interes publiczny. Są to ustawowe kryteria, których wystąpienie umożliwia organowi podatkowemu (w tym przypadku Wielkopolskiemu WIIH) na wniosek podatnika (strony) przyznanie ulgi, co nie jest obowiązkiem organu, tylko jego uprawnieniem.

Należy wskazać, że w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że decyzja dotycząca ulgi w spłacie należności ma charakter uznaniowy, co oznacza, że organ administracyjny, przy ustalonym stanie faktycznym, ma możliwość wyboru negatywnego lub pozytywnego dla strony sposobu rozstrzygnięcia jej wniosku. Może on – ale nie musi – zastosować ulgę, przy czym nawet stwierdzenie istnienia w sprawie ustawowych przesłanek nie obliguje organu do zastosowania ulgi, jaką jest np. umorzenie administracyjnej kary pieniężnej. Zatem ustalenie, że istnieją przyczyny z art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej (określone jako ważny interes strony lub interes publiczny), które uzasadniałyby ewentualne umorzenie administracyjnej kary pieniężnej, stanowi konieczną przesłankę do rozważenia możliwości umorzenia, ale samo przez się nie zobowiązuje organu do wydania decyzji pozytywnej dla strony. Jednocześnie, organ jest związany wnioskiem strony w tym sensie, że nie może zastosować ulgi innej niż ta, o którą wnosi strona (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2013 r. sygn. akt II FSK 2130/11).

W przedmiotowej sprawie pieniężną karę administracyjną w wysokości 6 000 zł na ... nałożył decyzją z dnia 7 stycznia 2021 r. Wielkopolski WIIH.

Strona postępowania złożyła wniosek do Wielkopolskiego WIIH o umorzenie kary pieniężnej w całości lub w części zarówno na ze względu na ważny interes publiczny.

Odnosząc się do wniosku strony Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że nie zasługuje na uwzględnienie.

Prezes UOKiK podkreśla, że istotą postępowania w zakresie ulgi w spłacie należności jest możliwość swobodnego wyboru przez organ administracyjny rozstrzygnięcia (w granicach tzw. uznania administracyjnego), po uprzednim wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy w kontekście zaistnienia ustawowych przesłanek, umożliwiających zastosowanie ulgi (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 22 października 2010 r. sygn. akt II FSK 1098/09). Nie budzi zatem wątpliwości, że ocena, czy w sprawie istnieją przesłanki zastosowania określonej ulgi w spłacie, może być dokonana wyłącznie po wszechstronnym i wnikliwym rozważeniu całokształtu materiału dowodowego, a poprzedzać ją powinno wyczerpujące zebranie całego materiału dowodowego oraz dokładne wyjaśnienie okoliczności faktycznych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lutego 2002 r. sygn. akt III SA 2302/00). Po uwzględnieniu całokształtu materiału dowodowego i po wyjaśnieniu wszelkich okoliczności faktycznych organ winien jednoznacznie stwierdzić, czy zachodzą przesłanki wskazane w art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej, tj. ważny interes podatnika lub interes publiczny, przy czym brak ich wystąpienia powoduje, iż przepis ten w ogóle nie może mieć zastosowania. Dopiero wystąpienie powyższych przesłanek nakazuje rozważenie możliwości zastosowania ulgi w spłacie zobowiązania. Warto w tym miejscu podkreślić, że ocena istnienia przesłanek do uwzględnienia wniosku strony o przyznanie ulgi, jako odnosząca się do merytorycznej zasadności tego wniosku, musi uwzględniać stan sprawy istniejący w dacie wydania decyzji (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 stycznia 2009 r. sygn. akt II FSK 1413/07).

Analizując akta przedmiotowej sprawy, Prezes UOKiK zauważa, że strona, wnioskując o przyznanie ulgi w postaci umorzenia w całości lub w części administracyjnej kary pieniężnej, wskazała na ważny interes publiczny tj. likwidację miejsc pracy, likwidację miejsc nauki zawodu dla uczniów, jak również ważny interes strony w postaci podtrzymania prowadzonej działalności.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Prezes UOKiK, podobnie jak organ pierwszej instancji, nie znalazł podstaw do udzielenia ulgi w spłacie zobowiązania.

W ocenie organu drugiej instancji, nie ma podstaw do stwierdzenia, że strona znajduje się w sytuacji, którą można by uznać w rozpatrywanej sprawie za ważny interes podatnika. „Ważny interes strony definiuje się jako sytuację, w której z przyczyn nadzwyczajnych, losowych przypadków strona nie jest w stanie uregulować zaległości. Będzie to utrata możliwości zarobkowania, utrata losowa majątku. Umorzenie kary ma zatem wyjątkowy charakter, zastosowanie może znaleźć jedynie do nadzwyczajnych, szczególnych przypadków.”(wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 15 września 2021 r. sygn. akt II SA/Go 491/21).

Przedłożone przez stronę wraz z wnioskiem o umorzenie kary pieniężnej z dnia 2 sierpnia 2021 r. dokumenty w ocenie organu drugiej instancji nie dostarczyły wszystkich niezbędnych informacji na temat obecnej sytuacji finansowej strony, w związku z czym Prezes UOKiK wezwał stronę do przekazania aktualnego bilansu, wyciągów ze wszystkich rachunków bankowych, informacji, które z rachunków bankowych nie mogą zostać wykorzystane do zapłaty kary ze względu na ograniczenia wynikające z umowy kredytu, informacji na temat innych ewentualnych ograniczeń w dysponowaniu środkami na rachunkach oraz informacji o wielkości środków pieniężnych wydanych w ciągu miesiąca na bieżącą działalność firmy oraz na spłatę zobowiązań finansowych.

Prezes UOKiK po przeanalizowaniu całości zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności dokumentów nadesłanych przez stronę przy piśmie z dnia 28 marca 2022 r., stwierdza, że zgromadzone dokumenty nie dostarczają wielu istotnych informacji na temat obecnej sytuacji finansowej ... Strona wskazała, że nie sporządza bieżącego bilansu, a ostatni dostępny bilans jest nieaktualny (dotyczy roku 2020). Strona posiada rachunek bankowy, który na dzień 25 marca 2022 r. wykazywał saldo w wysokości około ... zł. Ponieważ jest to jedyny rachunek rozliczeniowy przedsiębiorcy (pomijając rachunek do rozliczania VAT, który służy jedynie temu celowi), zasadne wydaje się przyjęcie założenia, że saldo na tym rachunku jest tożsame z ilością środków do dyspozycji strony. Ponadto strona wskazała, że w perspektywie miesiąca realizuje zapłaty za dostawy towaru i pokrycie kosztów działalności w średniej kwocie ok. ... zł. Prezes UOKiK przyjmuje, że powyższa kwota jest płacona w całości z rachunku bankowego i finansowana z bieżących przychodów powiększających saldo na tym rachunku oraz, w przypadku ich niewystarczającej wysokości, z kredytu obrotowego w tymże rachunku. Strona nie wskazała, że istnieją ograniczenia w dysponowaniu środkami na powyższym rachunku.

Z powyższych ustaleń wynika, że powinno być możliwe zapłacenie kary przez przedsiębiorcę przy wykorzystaniu rachunku, aczkolwiek zgromadzone na tym rachunku środki na dzień 28 marca 2022 r. były niewystarczające do zapłaty kary w pełnej wysokości. Strona nie wskazała, że obecnie ponosi stratę, więc Prezes UOKiK przyjmuje, że rentowność sprzedaży jest dodatnia. Tym samym organ drugiej instancji nie znajduje obecnie uzasadnienia dla umorzenia kary w całości lub w części.

Odnosząc się natomiast do kryterium zastosowania interesu publicznego Prezes UOKiK podkreśla, że niniejsze pojęcie wyrażone w art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej rozumie jako nakaz respektowania wartości wspólnych dla całego społeczeństwa takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy, sprawność działania aparatu państwowego, korektę błędnych decyzji, itp. (Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 18 września 2018 r. II FSK 2385/16). W związku z powyższym, w przedmiotowej sprawie, Wielkopolski WIIH zasadnie nie dopatrył się zaistnienia tak rozumianego interesu publicznego mogącego stanowić podstawę do ewentualnego zastosowania przedmiotowej ulgi w spłacie zobowiązania. Oczywistym jest bowiem dla Prezesa UOKiK konieczność uiszczania zobowiązań publicznoprawnych, co w szczególności odnosi się wobec kar administracyjnych wymierzanych przedsiębiorcom w efekcie naruszeń przepisów. Organ odwoławczy jednocześnie chce podkreślić, że zaufanie

obywateli do organów publicznych budowane jest także przez decyzje polegające na nieudzieleniu ulg w spłacie zobowiązań publicznoprawnych, choćby ze względu na potencjalne naruszenie w ten sposób zaufania do państwa tych podatników, którzy swoje powinności regulują terminowo (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 października 2018 r. II FSK 806/18).

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK podkreśla, że przewidziana w art. 67a § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej możliwość umorzenia w całości lub w części zaległości podatkowej, jest regulacją wyjątkową, toteż wyjątkowe muszą być również okoliczności, które uzasadniałyby tego rodzaju rozstrzygnięcie, a okoliczności takich ani organ pierwszej, ani drugiej instancji nie stwierdził.

W odwołaniu od decyzji z 15 listopada 2021 r. Wielkopolskiego WIIH strona zwróciła uwagę, że organ pierwszej instancji zacytował w uzasadnieniu okoliczności typu „klęski żywiołowe czy specjalne zdarzenia”, jednak w żaden sposób nie określił dlaczego nie uwzględnił, że skutki pandemii COVID-19 mocno dotknęły i wpłynęły na kondycję finansową strony. Ponadto strona wskazała, że w jej ocenie niezrozumiałe jest nieuznanie przez organ pierwszej instancji ważnego interesu wnioskodawcy, tym bardziej, że czynności organu sprawdzające kondycję wnioskodawcy nie doprowadziły do ustalenia stanu faktycznego. Strona przedstawiła taką dokumentację urzędową i w jej opinii powinna być ona uwzględniona broniąc interesu strony, a nie z braku własnych ustaleń organ wnioskuje brak istnienia przesłanek do udzielenia pomocy. Zdaniem strony z braku informacji wynika jedynie jej brak, a nie wnioski konkludujące nie istnienie sytuacji czy twierdzeń wnioskodawcy.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zgadzając się w tym miejscu z organem pierwszej instancji, podkreśla, że składając wniosek o umorzenie kary administracyjnej strona powinna go należycie uzasadnić. To w interesie strony jest przedstawienie organowi wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz ich udokumentowanie. Tak więc, jeśli strona powołuje się na utrudnienia w prowadzonej działalności gospodarczej oraz związaną z tym pogarszającą się sytuację finansową firmy, powinna wykazać na czym ona w tym konkretnym przypadku polega. Ważnego interesu podatnika nie można utożsamiać z jego subiektywnym przekonaniem o potrzebie udzielenia ulgi w spłacie kary pieniężnej.

Odnosząc się z kolei do nieuwzględnienia przez organ pierwszej instancji wpływu pandemii COVID-19 na sytuację finansową strony, Prezes UOKiK zauważa, że ograniczenia w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej spowodowane pandemią dotyczyły wszystkich przedsiębiorców, w tym również strony postępowania. Samo ograniczenie prowadzenia działalności gospodarczej może stanowić przesłankę „ważnego interesu strony”, należy jednak podkreślić, że jej zaistnienie nie oznacza stosowania przez organ nadzwyczajnej instytucji umorzenia w sposób permanentny. Sytuacja strony na tle innych przedsiębiorców prowadzących działalność w czasie trwania pandemii nie była wyjątkowa. Sama strata czy też ograniczenie rozmiaru prowadzonej działalności nie są tożsame z taką sytuacją finansową podmiotu gospodarczego, która uzasadnia przyznanie ulgi. Nie tylko bowiem strona znalazła się w trudnej sytuacji finansowej w wyniku ograniczeń związanych ze zwalczaniem

pandemii. Oczekiwanie strony, że w związku z pandemią organ powinien umorzyć nałożoną na nią karę administracyjną nie mają uzasadnionych podstaw. Okoliczność związana z obniżeniem zdolności finansowych wynikająca z ograniczenia prowadzenia działalności gospodarczej w warunkach pandemii, czy też brak zakładanych zysków i poniesienie strat, nawet wynikająca ze stanu pandemicznego, nie może być automatycznie niwelowane poprzez umarzenie zaległości (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 3 listopada 2021 r. sygn. akt I SA/Lu 422/21).

Prezes UOKiK nie może zgodzić się również z zarzutem strony, że Wielkopolski WIIH w decyzji odmawiającej umorzenia nałożonej kary administracyjnej wysnuł wniosek, że strona otrzymała ulgi pomocowe w związku z COVID-19 to jej sytuacja jest korzystna. Organ pierwszej instancji ustalając zaistnienie ustawowych przesłanek przyznania ulgi dokonał na podstawie zgromadzonych materiałów, oceny aktualnej sytuacji finansowej strony i uznał, że jej sytuacja ekonomiczna jest relatywnie korzystna. Strona prowadząc działalność gospodarczą w trudnych dla wszystkich przedsiębiorców warunkach zwalczania pandemii COVID-19 nie była pozostawiona sama sobie. Skorzystała, co sama przyznała zarówno we wniosku o umorzenie administracyjnej kary pieniężnej, jak i w odwołaniu od decyzji Wielkopolskiego WIIH z dnia 15 listopada 2021 r., z ulgi i pomocy w ramach częściowej ochrony przedsiębiorców w ramach tarcz antykryzysowych.

Natomiast Prezes UOKiK musi zgodzić się z zarzutem ..., że skoro wnioskodawca złożył wniosek o pomoc nie będącą pomocą de minimis, to w takim aspekcie powinna być ona rozpatrzona. Nie można przyjąć, że skoro we wniosku o umorzenie zostały zawarte dane dotyczące pomocy de minimis, to strona przyznaje, że wniosek dotyczy pomocy de minimis.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, że zgodnie z art. 61 § 1 Kpa postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu. Organ administracji publicznej nie jest uprawniony do swobodnego interpretowania żądania strony. O tym jaka jest treść żądania, która wyznacza przedmiot postępowania decyduje strona. Niedopuszczalne jest mieszanie trybów postępowania, tj. traktowanie postępowania wszczętego na wniosek, tak jak postępowania wszczętego z urzędu. W razie wszczęcia postępowania na wniosek, obowiązkiem organu administracji jest dokładne ustalenie treści żądania strony, która wyznacza rodzaj sprawy będącej przedmiotem postępowania. Organ związany jest tym żądaniem. Treść żądania wyznacza stosowną normę prawa materialnego lub normę prawa procesowego, która ma znaczenie dla ustalenia zakresu postępowania. Jeśli organ, do którego złożony został wniosek o wszczęcie postępowania ma wątpliwości co do tego, czego dotyczy wniosek - obowiązkiem tego organu jest podjęcie z urzędu czynności wyjaśnienia treści żądania strony. Organ orzekający nie ma prawa domniemywać woli wnioskodawcy co do tego w jakim trybie ma być prowadzone postępowanie. Żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego w określonym trybie obliguje organ do przeprowadzenia postępowania w powyższym trybie, a w razie wątpliwości sprecyzowanie żądania należy do strony, nie zaś do sfery ocennej organu administracji (por. wyrok WSA w Warszawie sygn. akt VI SA/Wa 2419/10).

Jednakże rozważania Wielkopolskiego WIIH czy jest to pomoc publiczna czy nie, mają charakter drugorzędny, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Jak wskazano powyżej zgodnie z

art.67a § 1 Ordynacji podatkowej, podstawą udzielenia ulgi, zarówno w ramach pomocy publicznej jak i nie będącej taką pomocą, jest interes publiczny i ważny interes prywatny. A jak już wyżej wykazano zarówno organ pierwszej jak i drugiej instancji nie znalazły podstaw do uznania, że strona spełnia powyższe przesłanki.

Biorąc powyższe pod uwagę, Wielkopolski WIIH, słusznie – w ocenie Prezesa UOKiK – nie znalazł podstaw do uznania, że ..., znajduje się w takiej sytuacji, którą można by uznać w tym przypadku za ważny interes podatnika lub interes publiczny w rozumieniu Ordynacji podatkowej, a tym samym nie znalazł uzasadnienia dla umorzenia kary pieniężnej wymierzonej stronie w całości ani do umorzenia w części. Tym samym Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, oceniając cały zgromadzony materiał dowodowy, mając na uwadze zarówno argumenty strony, jak i dowody przez nią dołączone uznał, że nie znajduje podstaw do uznania wystąpienia przesłanek z art. 67a § 1 Ordynacji podatkowej.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Wielkopolskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania decyzji administracyjnej, na podstawie której ..., odmówiono umorzenia w całości lub w części kwoty 6 000 zł (słownie: sześć tysięcy złotych) tytułem kary administracyjnej, do której uiszczenia został zobowiązany decyzją Wielkopolskiego WIIH z dnia 7 stycznia 2021 r. Tym samym decyzja Wielkopolskiego WIIH z dnia 15 listopada 2021 r. powinna pozostać w obrocie prawnym.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od Strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stały i wynosi: 500 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r., poz. 329); § 2 ust. 3 pkt 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. , poz. 535).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/